

pretkane
odtočne
zpiralne
dohodne
odvodne

nič novega bi rekle:

ta ni naš ljubljeni sin
to je samo naša sirota
ki po našem svetu postopa

o reči ki ste me obstopile
o reči ki ste me obstopile
ve ga vračate sebi in zemlji
brez vzgoje in brez povelj
čas ga pljune med vas
krušni čas
njegove besede postajajo skodele
in jih drži v roki in ponuja ali pa tudi ne
da da
premagani vedno tako lebdijo
da tonejo za seboj na potopljeno celino

3.

srečal je reč z naročjem kosti
ni zamižal ko se ji je približal
odrezala mu je podplate usta zašila
nasmehni se prejokaj večer mu je žugala
obtoži me zločina ali dobrote je hlinila
človek surovo pokončani človek
najprej ti bom populila lase potem
ti bom odtrgala jezik in uhlja in prste
potem bom potegnila s tebe ovelo kožo
mojbog
srečal je reč z naročjem človeških kosti

...

na njem se je učila ljubiti
da bo znala drugič bolje zapeljavati
iz njegovih ustnic je napravila krušno skledo
za mravlje za ličinke in za mrčes
ni mogel izpregovoriti besed ki bi meso postale
in prebivale med njima
in pokazale reči da jo sovražijo
in bi jo s kolom napadle
ni mogel izpregovoriti besed
in je vojno izgubil

...
 njegovo meso je polila z vonjavo
 a je še zaudarjalo iz njenih votlin
 človekova kri dokler je je še kaj
 cunjice zarje so cvrčale v banji iz pritlikavih vej
 in cvrčala sta onadva sprijeta v mlahav obroč
 v čigavem imenu me pačiš je vprašal
 pa mu je odgovorila s kepo peska
 pa mu je odgovorila s kepo mrčesa:
 reči smo lug tega sveta
 vse bomo objedle vse skupile
 kakšna zgodovina moj bog

...
 oba omrzneta: človek in reč v naveličanosti
 in goltata do sitega stud drug do drugega
 reč pokliče moža od trepetajoče žene
 človek pokliče zemljo iz veselja
 in sta žena in zemlja objokani
 potem pa precejata drug drugega ure in ure
 in po tisočerem precejanju nič ne ostane
 mislita da ujedata drug drugega
 pa vselej ujé vsak le sam svoj rep
 kakšna bitka moj bog moj bog

...
 reči nosijo cape njegovega mesa v gnezda
 a ne pogine ne pogine smrt beži od njega
 všit je ko vzorec v balo neba
 mrčes se zbira okoli njegove glave kot okrog svoje duše
 krti mu rijejo trebuh iščejo mozeg
 če shodi ni važno ker je zastor divjine spuščen
 in zemlja opustošena
 zavije se pred nočmi v peščene rjuhe
 ostanke živali ujetnic žveči
 ostanke živalskih uhljev oblizuje
 ostanke živalskih parkljev grize

...
 ljudje
 to je usoda vašega bližnjega
 ne iščemo njegove izgubljene polnosti
 ne hvalimo njegove lepote in njegove časti
 nobena ljudska lakot mu ne more blizu
 ker ga je obžrla lakot reči
 noben ljudski čekani ne more do njegovih lupin
 ker jih je že parkelj reči potrl
 ljudje

to je usoda našega bližnjega
to je prva žrtev reči

...

tako prideš na konec vseh koncev
na kraj vseh nakan in ukan
izmomljaš zadnjo plesnivo misel
zadnjič se zaženeš pod ogenj in bič
to je slovesnost v raztrgani plahti mesečine
to je veličastje od zadnjega konca
to je imenitnost od zadnjega konca
to je razkošje od zadnjega konca
to je blagor od zadnjega konca
in punta se ali ne punta
gora na tvojem žolču se ne bo premaknila

...

to so platnice zgodovine
tak je horizont mrtvega planeta
življenje ki smo ga lišpali
se je v resnici postaralo in oddaljilo
zdaj si ko pes koplje grob
med knjigami med kipi med sidri preteklosti
to so platnice zgodovine
tak je horizont mrtvega planeta
in vsaka prihodnost je izključena

4.

to je najbolj prekleto potovanje
to je najbolj prekleto izgnanstvo
to je najbolj prekleto prekletstvo
to je najbolj nepričakovana preobrazba
to je nož v hrbet v vse hrbte

izdajstva si slede ko latinski predlogi
zgodovina se pači naveličana sebe in nas
mejniki zemlje so prestavljeni
in prav tako mejniki časa
ko da smo padli iz cule veselja

tropi podgan so posedli planet
kot je pisano
včasih so pa drsele pete vetra po pesku
zvezde so s puškami stražile človekove blagre
zdaj ni prehoda ne naprej nazaj